

Gróf Tisza István emléke ma

Néhány évvel ez előtt egy közismert televíziós személyiség kapta ezt a levelet az USA-ból, a Tisza család ott élő leszármazottjaitól. Némileg lerövidítve közöljük, mert fontosnak tartjuk: amit elmesél, az nemcsak a Tisza-kripta állapotrajza, de nemzeti tudatunk, múlt őrző képességünk, történelmi kontinuitásunk szomorú status quoja is.

1984-ben a geszti Tisza-kripta vörösréz tetejét leszedték és elhordták ismeretlen tettesek, úgyszintén két a mennyezetről lelógó kovácsoltvas gyertyatartót. Csak a torony részen hagyták meg a réztetőzetet. Azonnal, még ugyanabban az évben újracsináltattuk a tetőt. Ez alkalommal bádoglemezzel fedettük be.

Alighogy kész lett a kripta teteje, kaptuk az újabb hírt, hogy Tisza István miniszterelnök sírkamráját feltörték és koponyáját elvitték. Nem mindennapi rablásról van szó, hiszen a halottgyalázó gróf Tisza István karikagyűrűjét és arany mandzsettagombjait nem vitte el, csak a koponyáját.

Rokonaink mindkét esetben panaszt tettek a geszti rendőrségen, de az elvtársak nem törődtek az ügygel, mert őket nem érdekelte a magyar múlt egy jelentős családja.

Az új bádogtető eltartott egy darabig, de 1993-ra darabonként letépték és elvitték az egész tetőt.

1994-ben egy dévavényai mester megint tett a kripta tetejére új bádogtetőt, ami elég sok pénzünkbe került. Ez a tető még egy évig sem tartott. Most 1995 szeptemberében, amikor otthon voltam, leutaztam Gesztre, és a torkom is elszorult a látottakon, mert megint nem volt teteje a kriptának, sőt ez alkalommal a toronyról is leszedték az eddig meghagyott rézborítást.

A geszti református lelkész, Gáspár Katalin, tett jelentést a rendőrségen, de kit érdekel a ma-

gyar történelem három kimagasló alakjának nyughelye. Ez ránk nézve igen szégyenletesen szomorú, hogy nekünk magyaroknak minden mind-egy. Az országban meggyalázott halottak sírjai az égbe kiáltanak, és amint látjuk csak egy kis lépés vezetett a sírablástól az ország kifosztásához.

Testvéremtől sok jót hallottam Önről, aki szívén viseli a magyar múltat, és igyekszik a jelen magyar lelkiismeretét felébreszteni. Mi innen kintről nem tudjuk őseink kriptáját védelmezni. Anyagi lehetőségünk sincs arra, hogy szinte évente renováltassuk tisztelt halottaink nyughelyét. Éppen ezért fordulok Önhöz, adjon tanácsot és segítsen, ha teheti.

Végvári egyik verséből idézve búcsúzom és előre is köszönöm megértését.

*Nagy magyar télben picike tüzek,
Jaj, be szétszórva égtek,
Királyhágón, Kárpáton, mindenütt!
De mondok egyet néktek,
Szelíd fények és szilaj vándorlángok:
Mit gondoltok: ha összefogóznátok!*

Szívélyes üdvözlettel:

gróf Tisza Istvánné
(USA)
1995. október 12.

